

Delvist forløst

Foto: PR.

ANMELDELSE / 06.08.22

Zakiya Ajmi har skrevet en flaksende roman om en kvinde på flugt.

Josefine Dahl Olsen

Delvist møbleret minder ved første øjekast om en roman af Helle Helle. 32-årige Nadja er på flugt fra sin fortid og flytter ind på en forfalden gård i Hvalso med sine to døtre, teenageren Lea og vuggestuebarnet Amina.

Deres udlejer Jørgen er en forstemt, ældre mand, der går i kedeldragt og passer sine økologiske jerseykøer. Det midtsjællandske landskab er trøstesløst skildret, råger basker over de brune marker, dynger af nytteøst skrammel dækker gårdspladsen. Nadja er ikke just en præmiemor, hun er arbejdsløs, misbruger panodiler og serverer nuggets fra frys til aftensmad.

Snart får hun arbejde i Jørgens stald, hvor hun går til hånde om formiddagen, inden hun henter Amina i vuggestuen, alt imens Lea starter på tiendeklassecenteret i Roskilde.

Nadja føler sig som en dårlig mor, hun lader Amina sidde klistret til sin iPad, og står ved vinduet om natten og spiser sammenrullede osteskiver, mens hun passivt ser til, at Lea lader sig begramse af den ene tumpede knallertbølge efter den anden.

Romanen er, udover at være en fortælling om et ufuldendt moderskab, også et firkanstdrama. Gennem flere flashbacks finder man ud af, at Nadja er fraskilt fra Aminos småkriminelle far, Yousef, og så er der Nadjas rige, psykopatiske og voldelige ekskæreste Jakob, som Nadja føler sig forfulgt af.

Måske for at dulme smerten eller for at glemme sig selv, indleder Nadja så en affære med en far fra Aminos vuggestue. Pigerne skændes, huset emmer af rådvildhed, og Nadja mangler en plan.

Hvor Helle Helles stil er underspillet og minimalistisk, så kører *Delvist møbleret* igen og igen af sporet. Scenerne går over gevind og sproget løber løbsk.

Som en dag hvor baderisten er stoppet til, så afløbsvandet strømmer over og oversvømmelsen bliver beskrevet som et udslag af skænderierne mellem Nadja og dotrene. »Jo mere de råber, des højere bliver vandstanden, de kan høre det i væggene og gulvet, en dirren, et sus. Og vandtrykket stiger med deres stemmer, indtil presset bliver for stort, og det fosser ud af sprækker og revner i rør og i vægge.«

Man køber ikke, at uroen og skænderierne i huset kan udløse tilstoppede riste og øge vandtrykket. Den slags overdrivelser vrider scenen ud af det realistiske.

“ **Pigerne skændes, huset emmer af rådvildhed, og Nadja mangler en plan.**

Et andet eksempel er en beskrivelse af en slåskamp mellem Lea og Amina. »Hendes datter er smurt ind i hinandens blod. Gulvet flyder med deres afrevne hud, hår og negle.« At en sekstenårig pige tæver sin fireårige lillesøster til blods virker overdrevent, næsten plat.

Romanen er bedst når Zakiya Ajmi skriver simpelt og registrerende. For eksempel når forældrene drikker usynlig te af lejetøjskopperne i Aminos vuggestue, når børnene græder til julefesten, fordi julemanden kun har klementiner og rosinpakker med, når CD'en med julehits skratter, og når Nadja må ud og begrave fødderne i sandkassen for at få et øjeblik alene.

Men generelt ville *Delvist møbleret* fungere bedre med færre overdrivelser og større præcision, så de sproglomme, der er, kan stå og skinne, lige så enkelt og fint, som de er skrevet. Som her, hvor Nadja betragter Amina løbe gennem huset efter et skænderi »mens en leg knopskyder omkring hende, et tæt og levende krat, som følger hende gennem huset, gror ud af hende, inden længe er hun omsluttet, udenfor rækkevidde.«

En nat forsvinder Lea fra gården på bagsædet af endnu en knallert. Og hun kommer ikke hjem igen. Det kunne være optakten til en spændingsroman, men det bliver det desværre ikke.

FAKTA

Zakiya Ajmi, *Delvist møbleret*, Gyldendal.

